

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 8C/162/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218636
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Škvaridlová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2014:3812218636.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

B. súd Prievidza samosudkyňou JUDr. Ľudmilou Škvaridlovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o. Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporkyni Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Návrh z a m i e t a.

Odporkyni náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal voči odporkyni majetkovej škody vo výške 670,76 eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere č. XXXXXXXX a domáha sa aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, lebo samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného článkom 46 odst.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 odst.1 Európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa navrhovateľa dôsledkom jeho nesústrednej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti jeho majetkového práva. Uplatňuje si primerane náhradu nemajetkovej ujmy v sume 134,15 eur, t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva poskytnutého procesnou deformáciou). Náhradu nemajetkovej ujmy uplatňuje za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaných zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu).

Žiada, aby súd rozhodol medzitýmnym rozsudkom, že odporkyňa je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o. nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, lebo nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla zaplatením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.:XXXXXXXX s dlžníkom (povinným - U. I.), (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil registráciou exekučnej veci č. EX 11447/2010), postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 44 odst.2 z. č. 233/1995 Z. z..

Ďalej žiadal, aby súd rozhodol rozsudkom, že odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 670,76 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 134,15 eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia a uplatnil i trovy konania.

Uviedol, že navrhovateľ v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia, ako oprávnený subjekt (veriteľ zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXX) navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa § 38 a nasl. z. č. 233/1995 Z. z. (ďalej len Exekučný poriadok) súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Navrhovateľ navrhol vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho z vyššie uvedenej zmluvy dlžníkom.

Uviedol, že súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Prievidza (ďalej len exekučný súd) a požiadal ho o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Exekučný súd bol povinný rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Ďalej uviedol, že exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 26.1.2011 (konanie začalo dňa 30.7.2010) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 180 dní!).

Uviedol, že nesprávny úradný postup charakterizovaný :

a/ nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov;

b/ vykonaním úradného postupu bez plnenia zákonných podmienok; bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a jeho nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa.

Exekučný súd vykonaním postupu podľa § 44 odst.2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu, t. j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judičiálny proces zahrňujúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci na ustanovenie § 44 odst. 2 cit. zákona, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprísluší. Teda prekročil mieru možnosti rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality (článok 2 odst. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Navrhovateľ ďalej uviedol, že exekučný súd tým, že svojím nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny, a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku vo veci rozhodnutej v právnom štáte medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzavretej Zmluvy o úvere.

Na jednej strane totiž existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ustanovenia § 41 ZoRK a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvoláva právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane, nie je možné zo strany navrhovateľa iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, lebo existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo.

Navrhovateľ sa domnieva, že opísaný postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ustanovením § 44 odst.2 Exekučného poriadku.

V danej veci neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonateľnosť istiny a jej príslušenstva, založený v prekážke veci rozhodnutej.

Uviedol, že nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, lebo počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej istoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 odst.2 Ústavy Slovenskej republiky.

Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, lebo by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá.

Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľa vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Navrhovateľ uvádza aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy uviedol :

1/ Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa spojených s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvoláva u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti.

2/ Vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku zrealizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov.

3/ Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Na základe vyššie uvedeného sa navrhovateľ domáha žalobným návrhom náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza.

Uviedol, že navrhovateľ postupoval podľa § 15 odst.1 z. č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal odporkyňa o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporkyňa však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala.

Navrhovateľ v návrhu vzniesol námietku zaujatosti, preto súd predložil spis na rozhodnutie o tejto námietke sudcov Okresného súdu Prievidza Krajskému súdu v Trenčíne. Uznesením Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6NcC 429/2012 zo dňa 2.11.2012 bolo rozhodnuté, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Valéria Pišová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Prievidza vedenej pod sp. zn. 8C 162/2012. Uznesením Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6NcC 14/2013 zo dňa 21.1.2013 bolo rozhodnuté, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Ľudmila Škvaridlová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Prievidza vedenej pod sp. zn. 8C 162/2012.

Odporkyňa žiadala návrh zamietnuť.

Uviedla, že v danej veci nie sú splnené procesné podmienky a návrh považuje za zmätočný.

Uviedla, že v žalobnom návrhu sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. navrhovateľ nedokázal uviesť ani len spisovú značku príslušného exekučného konania, pod ktorou je vedené na súde, chýbajú relevantné údaje, ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenú celú vec a dátum, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Nepredložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy a podobne. Poukázal len na časť dôkazov a odkazuje na exekučný spis, pričom v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno má sám navrhovateľ. Zdôraznila, že tvrdenie navrhovateľa, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania sa nezakladá na pravde, má charakter zavádzajúceho tvrdenia minimálne preto, že kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. Neoznačenie spisovej značky exekučného konania, ktorou malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosť navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu.

Ďalej uviedol, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, lebo navrhovateľ uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako zamietanie nezákonného rozhodnutia, a zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Z takto formulovanej žaloby nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si navrhovateľ uplatňuje škodu, keď v žalobnom návrhu sa tieto tituly prelínajú a navrhovateľ jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu/titulu si uplatňuje svoj nárok, či si uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z

dôvodov prietáhov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonnej stanovenej lehote.

K prietahom konania uviedol, že navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu, t. j. neuviedol, či v rámci predbežného prerokovania zo strany odporkyne využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušnom konaní predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Uviedol, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, ale túto právomoc má iba predseda súdu alebo ústavný súd.

K podmienkam uplatnenia nároku na súde uviedla, že dňa 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.4.2012 a dňa 27.9.2012 bola okresnému súdu doručená predmetná žaloba vo veci, teda je zrejmé, že navrhovateľ ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Podľa § 15 odst.1 z. č. 514/2003 Z. z. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného a predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

Podľa § 16 odst.1 cit. zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo jeho časť do 6-ich mesiacoch odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6-ich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie. Preto má odporkyňa za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

Navrhovateľ aj napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti, ktoré odporkyňa adresovala navrhovateľovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, odporkyni bola doručená všeobecná odpoveď, kde navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, uviesť skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy/ústavné sťažnosti, ani doklady preukazujúce ohrozenie práv zánikom povinného, resp. jeho insolvenčiou, stratou kontaktu a povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy.

Neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podanej žiadosti a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Preto odporkyňa nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody z. č. 514/2003 Z. z. ustanovuje všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

1. Nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup.
2. Vznik škody.
3. Príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu - rozhodnutiu o žiadosti o vydanie poverenia po 15-dňovej lehote uviedol, že pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie zákonom stanovenej lehoty odporkyňa odkázala na ustanovenie § 9 odst. 2 z. č. 514/2003 Z. z. v znení z. č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, pričom navrhovateľ doposiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky, predpokladané týmto ustanovením nepredložil. Uviedla, že je potrebné poukázať na to, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica, alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 odst.1 písm. c/ z. č. 244/2002 Z. z. - o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania.

V tomto kontexte je však potrebné poukázať aj na ustanovenia Exekučného poriadku.

Podľa odporkyne z ustanovenia § 44 odst.2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako

exekučnom titule. Toto znenie je účinné od 1.6.2011, kedy bol Exekučný poriadok novelizovaný z. č. 102/2011 Z. z., čo znamená, že akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1.6.2011 nemá žiadnu oporu v zákone.

Pred 1.6.2011 § 41 odst.2 písm. d/ Exekučného poriadku znel, „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov ním schválených“. V samotnej dôvodovej správe je v novelizovanému ustanoveniu § 41 odst.2 písm. d/ cit. zákona uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojím autentickým výkladom aj Národná rada SR ako zákonodarný zbor SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, predstavovala len explicitnejšie ujasnenie lítery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia navrhovateľa je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nie fundovaná a nepravdivá a § 41 odst.2 písm. d/ cit. zákona sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred 1.6.2011.

Odporkyňa považovala tiež poukázať na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02, ktorá konštatuje, že „Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v článku 48 odst.2 Ústavy, Ústavný súd SR sice prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v článku 48 odst.2 Ústavy SR je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle článku 48 odst.2 (I. ÚS 63/00).

Z uvedeného teda vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

K zamietnutiu návrhu na vydanie poverenia uviedla, že nesprávnym úradným postupom je porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre postup štátnych orgánov pri ich činnosti, a to najmä také, ktorá nevedie k vydaniu rozhodnutia. Hoci nie je vylúčené, aby škoda, za ktorú štát zodpovedá bola spôsobená aj nesprávnym úradným postupom realizovaným v rámci činnosti rozhodovacej, avšak pre túto formu zodpovednosti je určujúce, že úkony tzv. úradného postupu sami o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú, a ak by aj bolo rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neprejavia. V súvislosti s tým odporkyňa odkázala na judikáty - rozsudok NS ČR zo dňa 29.6.1999 sp. zn. 2Cdon 129/1997, rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 24/04, uznesenie NS ČR zo dňa 25.8.2009 sp. zn. 25Cdo 1018/2007.

Je nepochybné, že posúdenie vecí a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Poukázala na ustanovenie § 6 odst.1 z. č. 514/2003 Z. z., ustanovenie § 44 odst.2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011, v zmysle ktorého súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 z. č. 231/1999 Z. z. - o štátnej pomoci v znení neskorších zmien a predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15-ich dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 odst. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku. Táto podmienka nepochybne nie je v prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných navrhovateľom splnená. Rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň jeho zákonnosť/ nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní

o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia taktiež nie je na mieste posudzovať. Ide o namietanie samotného rozhodnutia, preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe.

V tejto súvislosti odporkyňa zdôrazňuje a poukazuje aj na tú skutočnosť, že z dikcie § 44 odst.2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 odst.2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

Čo sa týka existencie prieťahov v konaní uviedla, že odporkyňa aj vo vzťahu k otázke existencie zbytočných prieťahov v konaní odkazuje na ustanovenie § 9 odst.2 z. č. 514/2003 Z. z. v znení z. č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahov v konaní.

V zmysle ustanovenia § 9 odst.2 z. č. 514/2003 Z. z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované na výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, v žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Navrhovateľ si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov v konaní nespĺnil ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť ich preukázania a teda odporkyňa vzhľadom na vyššie uvedené nepovažuje existenciu prieťahov v konaní za preukázanú.

K hmotnoprávnej námietke premlčania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom poukázala na § 19 odst. 1 z. č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého sa právo na náhradu škody premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

Ak mala navrhovateľovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po 3 rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na vyššie uvedené odporkyňa vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t. j. 3 roky pred dňom, kedy boli odporkyňi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

K materiálnej škode

K materiálnej škode odporkyňa uvádza, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa z. č. 514/2003 Z. z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody. Odporkyňa sa domnieva, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje je možné považovať za hypotetické.

Navrhovateľ nepreukázal existenciu dlžníka, ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. Nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia a ani nevyožiteľnosť pohľadávky.

Vo vzťahu k tvrdeniu navrhovateľa, že nie je možné vymôcť pohľadávku od dlžníka navrhovateľa a tvrdeniu, že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia spôsobuje nevyožiteľnosť pohľadávky, poukazuje odporkyňa na to, že rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie nároku navrhovateľa na súde. Odporkyňa poukazuje aj na to, že ak by aj nastala situácia, že by si toto právo navrhovateľ uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume, v ktorej ho požaduje od odporkyne a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu. To znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Táto skutočnosť však u navrhovateľa nepreukázala a ani nepreukáže, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, niektorí by boli po smrti a podobne. Preto na základe vyššie uvedených skutočností, odporkyňa je toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať navrhovateľovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, lebo navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Štát nemôže byť univerzálnym ani singulárnym

sukcesorom preberajúci zodpovednosť za vzájomné záväzky týchto osôb, pokiaľ je možné uspokojenie týchto záväzkov dosiahnuť iným spôsobom.

K nemajetkovej ujme v prvom rade poukazuje na to, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov v spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Navrhovateľ tiež neupresnil, čo a ako situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa. Poukázal aj na to, že požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou. Odporkyňa považuje za nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody.

Odporkyňa zdôrazňuje, že nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy a ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Uvádza, že nemôže dospieť k záveru o potrebe priznať navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, s poukazom na § 3 odst.1 Občianskeho zákona a § 17 odst.2 a 3 z. č. 514/2003 Z. z.. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. Odporkyňa v tejto súvislosti súdu doložila list Európskej komisie „Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť“ pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010) 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami navrhovateľa dostala k sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od Slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal na Krajský súd v Prešove. Praktiky navrhovateľa sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa, v konkrétnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľa vo všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, využívajúca slabé finančné a právne vedomie nízkopříjmových osôb. Preto súd musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie navrhovateľa a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade navrhovateľa automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia v právach spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či povolenie vydajú alebo nevydajú, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom.

Odporkyňa vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zastáva názor, že navrhovateľ nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu navrhovateľa s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva.

Čo sa týka príčinnej súvislosti poukázal na ustanovenie § 5 odst.1, § 9 odst.2 z. č. 514/2003 Z. z.. Z citovaných zákonných ustanovení je zjavné, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa vyššie citovaného zákona je nevyhnutná však existencia nesprávneho úradného postupu (nezákonného rozhodnutia), vzniku škody, či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Na základe vyššie uvedených skutočností je odporkyňa toho názoru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu namietanom v konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik a ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Odporkyňa mala za to, že stav, v ktorom sa navrhovateľ ocitol, si zavinil sám a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv a najmä je už v súčasnosti zjavné, že si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle z. č. 514/2003 Z. z., považuje odporkyňa žalobný návrh za právne neopodstatnený a žiada, aby Okresný súd Prievidza návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol a nepriznal mu trovy konania. Odporkyňa uplatnila nárok na náhradu trov konania.

Súd určil termín pojednávania na 20.3.2014, na ktorý sa navrhovateľ a právny zástupca nedostavili, doručenie vykázané majú dňa 5.3.2014. AK navrhovateľa podala návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu zo dňa 13.3.2014,

doručené súdu 14.3.2014 emailovou poštou do podateľne súdu. V návrhu uviedol, že navrhovateľovi do dnešného dňa nebolo doručené rozhodnutie KS o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov OS Prievidza a v prípade, že krajský súd rozhodne, že sudcovia OS Prievidza z prejednávania veci vylúčení nie sú, má záujem sa proti tomuto rozhodnutiu brániť všetkými možnými zákonnými prostriedkami, predovšetkým podaním sťažnosti na Ústavný súd SR, pretože týmto postupom dôjde k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Tvrdil, že nedoručenie spomínaného rozhodnutia tvorí prekážku v konaní.

Navrhovateľovi doposiaľ neboli oznámené výsledky procesných postupov súdu a sudcu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania nestrannosti súdu a ustanovenia nestranného zákonného sudcu a preto navrhuje, aby súd zrušil nariadené pojednávanie až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu a v prejednávanej veci nepokračovať.

Uviedol, že keď súd neprerokuje objektívnu námietku vznesenú navrhovateľom skôr, ako vo veci otvorí pojednávanie, dopustí sa tým odmietnutia spravodlivosti v zmysle článku 46 odst.1 Ústavy SR. Otvoreniu pojednávania musí predchádzať definitívne vyriešenie otázky zámeny namietaného súdu a osoby domnelého zákonného sudcu, ktorý je vo veci doposiaľ povolaný rozhodovať. Je totiž neodnímateľným právom navrhovateľa, aby o jeho žalobe rozhodol v prvom stupni samosudca, u ktorého nie sú žiadne pochybnosti o predpojatosti. Takýto právny stav deklarujúci nevyhlúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nastáva až okamihom právoplatného rozhodnutia súdu.

Navrhovateľ trvá na tom, že objektívna námietka porušenia nestrannosti je dôvodná.

Trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Zároveň predkladá návrh na doplnenie dokazovania. Navrhovateľ zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslil vzniknutú škodu, v návrhu opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá žalovaná. Vypracovaný posudok po jeho vypracovaní doručí súdu.

V prípade, ak ide o žalobu agendy ISTINA RS na preukázanie skutočností, že postup exekučného súdu je nesprávny, nechal navrhovateľ spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000. Znalecký posudok navrhuje ako dôkaz so zásadnou povahou a žiada, aby bol súdom po spracovaní vykonaný. Odporkyňa predvolanie prevzala dňa 5.3.2014, svoju neúčast' ospravedlnila e-mailovou poštou do podateľne súdu dňa 19.3.2014 a nežiadala súd o odročenie pojednávania. Svoju neúčast' ospravedlnila z dôvodu hospodárnosti a odkázala na písomné vyjadrenia.

Súd pojednával bez prítomnosti účastníkov konania.

Súd vo veci vykonal dokazovanie, oboznámil listinné dôkazy - vyjadrenie všetkých sudcov OS Prievidza č.l. 7, vyjadrenie sudcu JUDr. Evy Kiššovej č.l. 10, vyjadrenie sudcu JUDr. Jarmily Schromovej č.l. 11, uznesenie KS Trenčín č.l. 16, doplnenie podania č.l. 16a, uznesenie KS Trenčín č.l. 24, uznesenie OS Prievidza č.l. 30, oznámenie Okresnej prokuratúry Prievidza č.l. 31, doplnený návrh č.l. 32, odvolanie navrhovateľa č.l. 33, uznesenie KS Trenčín č.l. 37, vyjadrenie odporkyne č.l.39 + pripojená listina č.l. 45, dovolanie č.l. 51, návrh na zrušenie nariadeného pojednávania č. l. 49 - 50, dovolanie č.l. 51, uznesenie NS SR č.l. 73 a návrh navrhovateľa č.l. 76 a ospravedlnenie odporkyne č.l. 77 a zistil tento skutkový stav:

V exekučnej veci Okresného súdu Prievidza sp. zn. 16Er/2736/2010, EX 11447/10, v ktorej ako oprávnený vystupoval navrhovateľ a povinný U. I., nar. XX.X.XXXX žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 14.10.2010. Uznesením č.k. 16Er/2736/2010-10 zo dňa 30.11.2010 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c/ Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 4.7.2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17CoE/107/2011-26 zo dňa 25.5.2011, ktorým bolo rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené. Uznesením č.k. 16Er/2736/2010-31 zo dňa 1.8.2011, právoplatným dňa 9.8.2011 bolo exekučné konanie zastavené. Z úradnej činnosti súdu bolo zistené, že v predmetnom exekučnom konaní oprávnený sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní nepodal.

Navrhovateľ nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa Zákona č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov, uplatnil z dôvodu nesprávneho úradného postupu tunajšieho súdu spočívajúceho v tom, že o žiadosti

súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému C. v exekučnej veci 16Er/2736/2010, EX/11447/2010 súd rozhodol po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1, písm. a/, bod 1. Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa 9 ods. 1 cit. zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 cit. zákona v znení platnom od 1.1.2013, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehoty, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 9 ods. 4 cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 cit. zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 cit. zákona, zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

Podľa § 16 ods. 4 cit. zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 cit. zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1, 3 cit. zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Zhodnotením skutkového stavu dospel súd k právnemu záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza. Právnym predpisom, ktorý upravuje zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody, sa za nesprávny úradný postup považovalo porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody má len ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú:

- a/ protiprávny úkon, resp. škodová udalosť,
- b/ vznik škody,
- c/ príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody,
- d/ zavinenie (len v prípade subjektívnej zodpovednosti, pri objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zaviniel, alebo nie).

Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je citovaný zákonom koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, tzn. že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla), je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu. Ústavným základom uvedenej zodpovednosti je článok 46 ods. 3 Ústavy - každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody, existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené iba týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, tzn. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

V súvislosti so zákonnými podmienkami vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súd v danej veci skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Vo vzťahu k tvrdeným zbytočným prietahom v exekučnom konaní súd poukazuje na to, že otázku, či v

konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, čo by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu súdnictva.

V exekučnej veci 16Er/2736/2010 navrhovateľ nepodal predsedovi súdu sťažnosť na prieťahy v konaní v snahe docieľiť urýchlené rozhodnutie vo veci. Nebolo preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu SR pre porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku. Pokiaľ sa navrhovateľ na ústavný súd s takýmito sťažnosťami obrátil, boli odmietnuté z dôvodu nedostatku zákonom prepísaných náležitostí podaní sťažovateľa.

Navrhovateľ ďalej tvrdil, že exekučný súd sa dopustil nesprávneho postupu tým, že spôsobil prieťahy v exekučnom konaní tým, že rozhodnutie v danej veci vydal nie v zákonnej, 15-dňovej lehote, ale po viac ako 180 dňoch. Vychádzal z toho, že exekučné konanie EX 11447/2010, ktoré bolo súdom vedené pod sp. zn. 16Er/2736/2010 bolo začaté dňa 14.10.2010 podaním žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Tvrdil, že súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol až dňa 26.1.2011, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Vykonaným dokazovaním však bolo nepochybne preukázané, že tvrdenia navrhovateľa sa nezakladajú na pravde. V predmetnej veci bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná dňa 14.10.2010 a súd o nej rozhodol dňa 30.11.2010.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 14.10.2010 (podanie žiadosti o udelenie poverenia), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2, písm. c/, d/ Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 14.10.2010, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 144/2010 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2010 vypustila zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, pokiaľ sa jednalo o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Z dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, pokiaľ išlo o notárskej zápisnici a rozhodcovské rozsudky, zvlášť, keď išlo o vymożenie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto vzhľadom na to, že išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku, vzťahuje sa na všetky exekučné konania, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie k tomuto dátumu. Následne novelou Exekučného poriadku, Zákom č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2011 bol § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku doplnený aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. Uvedená novela procesného charakteru neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto sa vzťahuje na všetky konania, v ktorých súd k 1.6.2011 nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Pokiaľ teda navrhovateľ považuje za nesprávny úradný postup nečinnosť súdu v exekučných veciach, v ktorých zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, sú jeho tvrdenia nesprávne, pretože na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia Exekučný poriadok žiadnu lehotu nestanovuje. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote s omeškaním viac ako 180 dní, je nepravdivé a zavádzajúce. Z uvedeného je zrejmé, že odporca sa nedopustil žiadneho nesprávneho postupu, keďže v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu. S poukazom na citované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu rozhodovania súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o tejto žiadosti za nesprávny.

V danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. S poukazom na vyššie uvedené bol súd jednoznačne oprávnený ex offo skúmať, či tento rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so Zákom o rozhodcovskom konaní a tiež, či pôvodný titul tohto rozhodnutia - zmluva o úvere, neobsahoval neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so Zákom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul (rozhodcovský rozsudok), či tento bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Po zistení, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a konštatovaní, že rozhodcovský rozsudok je v rozpore so zákonom, tento rozsudok ako exekučný titul neuznal. Svoje rozhodnutie riadnym a správnym spôsobom odôvodnil. Exekučný súd dňa 29.11.2010 uznesením žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Za tejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty, keďže súd vo veci rozhodol bezodkladne po tom, ako mu súdny exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky či priebeh rozhodcovského konania tak, ako to vyplýva i z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2011, 3MCdo/11/2010, 5Cdo/291/2010 a rozhodnutí Ústavného súdu SR IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 16/2002. Súd teda oprávnene preskúmaval exekučný titul v exekučnom konaní tak, ako mu to vyplýva z platných právnych predpisov a dostupnej judikatúry tak Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR a stanovisk Súdneho dvora Európskej únie. Napríklad rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci ASTURCOM TELECOMUNICACIONES SL proti Cristina Rodríguez Nogueira (C-40/08) Súdny dvor rozhodol pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami o otázke právomoci vnútroštátneho súdu v tom zmysle, že súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvolať všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

V exekučnej veci tunajšieho súdu sp. zn. 16Er/2736/2010, EX EX 11447/10 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 14.10.2010. Uznesením č.k. 16Er/2736/2010-10 zo dňa 30.11.2010 (časový odstup 1 mesiac) tunajší súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu rozporu rozhodcovského rozsudku so zákonom, pretože plnenie priznané v rozhodcovskom rozsudku bolo v rozpore s § 53 ods. 5, § 53 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, resp. § 4 ods. 6 Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 4.7.2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17CoE/107/2011-26 zo dňa 25.5.2011, ktorým bolo rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené. Vzhľadom k tomu, že exekučné konanie bolo v konečnom dôsledku zastavené, k vymoženiu pohľadávky oprávneného by v danom konaní nikdy nedošlo. Navrhovateľ teda nepreukázal, že by prípadným oneskoreným rozhodnutím súdu mu bola spôsobená škoda vo výške vecných výdavkov a nákladov na správu pohľadávky, výdavkov na urgencie, publikačné výdaje, poštovné a podobne, pretože z obsahu exekučného spisu nevyplýva, že by oprávnený vo vzťahu k súdu do rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia vôbec konal, pretože v spise sa nenachádza žiadna urgencia, žiadosť o informáciu o stave konania. Tvrdenia navrhovateľa o tom, že podával opakované žiadosti o informácie

o stave konania sú nepravdivé. Z týchto dôvodov nemožno vidieť v postupe súdu v prejednávanej exekučnej veci nesprávny úradný postup. I keby dĺžka konania súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vykazovala znaky prietahov v konaní, navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia vznikla.

K námietke premlčania nároku navrhovateľa vznesenej odporcom súd uvádza, že navrhovateľovi mala vzniknúť škoda nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote. Žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia bola súdu doručená 14.10.2010, pričom dňa 15.11.2010 mu začala plynúť 3-ročná lehota na uplatnenie tohto nároku. Návrh bol podaný dňa 27.09.2012, t.j. pred uplynutím zákonnej lehoty a teda nie je premlčaný.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, neexistuje teda ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok Podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. a preto jeho návrh súd považoval v celom rozsahu za nedôvodný a zamietol ho.

Pokiaľ navrhovateľ žiadal, aby súd vyčkal s rozhodnutím vo veci na znalecký posudok, o vypracovanie ktorého požiadal znalca z odboru právne vzťahy k cudzine, odvetvie európske právo, ktorý by mal zodpovedať na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ, súd jeho návrh na doplnenie dokazovania neakceptoval z dôvodu, že pokiaľ navrhovateľovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla škoda, mal by disponovať dôkazmi, ktorými by ju relevantne preukázal. Za danej situácie nie je jasné, ako navrhovateľ dospel k výške ním tvrdenej majetkovej škody, keď žiadnymi dôkazmi nedisponuje a žiadne súdu nepredložil. Znalecký posudok je na preskúmanie správnosti preukázaných tvrdení účastníkov konania a nemôže odpovedať na otázky právneho charakteru. V danom prípade otázka existencie skutočností zakladajúcich nesprávny úradný postup exekučného súdu je právnou otázkou, nie skutkovou a preto tento návrh na doplnenie dokazovania nebolo možné považovať za opodstatnený.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhrada nebola priznaná. Odporca, ktorý mal vo veci úspech náhrada trov konania nebola priznaná, pretože ich neuplatnil a napokon mu žiadne ani nevznikli. Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nevzniklo, pretože vo veci úspech nemal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom Okresného súdu Prievidza na Krajský súd Trenčín, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecným náležitostiam (§ 42 odst.3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 odst.1 O.s.p.).